

Azért egy kicsit bosszantó már. Mondhatni, nagyon. Még pontosabban, unom és felháborít. A riporter ostobaságról és/vagy arroganciáról beszélek, ami egyre inkább elharapózik a magyar tévében. Kétfelé szakadt a mezőny. Vannak a negédesek, akik értéeles (lehetetlen színű és szabású) öltönyükben, kosztümükben mosolyognak, tréfálkoznak izzadó képpel – és nevetnek a saját rosszul elsütött tréfáikon –, zenészekkel paroláznak bennfentesen, kicsavart nyakkal folyton a kamerába mosolyogva, vadidegeneket hergelnek szerelmes párrá, a legprimitívebb kérdéseket avatják a szellemóriások társasjátékává, hangoskodnak és jópofiznak, úgy tesznek, mint akik hallatlanul jól érzik magukat a kamerák és a közönség előtt, és még azt is el tudom képzelni, hogy valóban így is van. Azt mondják, ugyan már, nem kell a rossz дума, ez kell a népek, csakis ez, és ha ez kell a népek, hát megkapja, ami kell neki. Azért nép. Ha ezt kapja, és tényleg ezt akarja, mint mondják, megérdemli, hogy így legyen, hogy így, együtt legyenek, száználmasan lekoppintott külföldi vetélkedők installációi között vergődő önjelölt showmenek és mindenevő nézőik, az úgynevezett nép. Úgynevezett nép márpedig nincs, hiszen én is bele tartozom példának okáért, és nekem ez nem nagyon kellene, sőt, egyáltalán nem. Gondoltam volna, ez a vég. De nem, a vég a másik vég(en van). Rájöttem, az okos, tudálékos bemondókból előrukkolt műsorvezetők a legveszélyesebbek az egészségemre, a nyugati kollégáiktól a rámenősséget rosszul eltanult sztáriporter-jelöltek. Előttük a mindenható jegyzetlap, szemük se rebben, amikor riportalanuk szemére olvassák a papíron nekik leadott tényeket-adatokat, hogy azután bátran és keményen sarokba szorítsák ellenfelüket. Igen, mintha nem beszélgetőpartnert látnának a másikban, hanem ellenfelet, és ez így, alighanem elhibázott. Reggeli riport, öltözködés közben néha a tévére pillantok. Egy kisgazda politikust faggat a műsorvezető. Lesz-e olyan, hogy bevásárolják magukat a parlamentbe, érdeklődik a riporter, mit sem törődve azzal, hogy beszélgetőtársa a szocik kapcsán a Dunagate-botrányt, a Tocsik-ügyet veti föl, hogy bizony, azokhoz képest kismiska a fölvetett gyanú, akár a megtörtént precedens is, és ilyen botrányok garantáltan nem lesznek, de a riportert a válasz abszolút nem érdekli, őt az érdekli, ami a papírján leírva van, mert azt jól el tudja olvasni – és mivel láthatóan csak az a tudománya, ami előtte a papíron, csak azt hajlandó szajkózni, csak arról hajlandó vitatkozni, arról viszont a beavatottak, felkészültek magabiztosságával –, ismét rákérdez, lesznek-e megvásárolt helyek. Lemosolyogva kérdez – fel sem figyelve az előző kudarca –, immár a parlamenti kisgazda rokon kapcsolatokról. A riportalan fölveti, hogy ha bent a Békesi család, a Magyar család, régebben a Kónya család, akkor... De a riportert ez megint nem hatja meg, hogy is van itten a Torgyánnéval, kérdezi változatlanul magas lováról, lássák, nem gatyázik ő senkivel sem, ha már egyszer elhatározta, hogy felgöngyöli a kisgazdák körüli gyanús családi viszonyokat, neki aztán dumálhat szemközt a pofa egyéb, a Tisztelt Házban lakó családokról. Nem vagyok kisgazda-szimpatizáns, de az interjú közben többször kinyílt a bicska a zsebemben. Legalábbis, számba lógott a lóláb... A végeredmény, mondanom sem kell, száználmas. És – veszélyes. Mert a kérdező gátlástalan, köze vajmi kevés nemcsak az igazsághoz, amit véletlenül sem akar kideríteni, de a meglovagolt témához sem. A néző viszont azt látja, hogy halálmegvető bátorsággal tör előre hősünk, elkeseredett harcot vívva a magyar nyelvvel (sokat alul maradva ebben a férfit próbáló küzdelemben), tudásának hézagaival, elvetemült riportalanjai tájékozottságával, szakértelmével. Ez utóbbi kettőt ha sikerül semlegesítenie néhány pikírt megjegyzéssel, homályos, rajta kívül senki által föl nem fogható, meg nem fejthető kérdéssel, netalántán ironikus kommentárral, torokforrasztó, bár erősen modortalan közbeszólással, akkor nyert ügye van. A vesztes nem ő. Még csak nem is a riportalan. Akit ismét és sorozatosan átvernek, ahogy régen, csak most látványosabban, show-szerűbben, a néző, az az egyszerű állampolgár, aki megint elhiszi, azt hiszi el, hogy a közvélemény – hogy ő – abban a nyegle és magabiztos kérdezőben kulminál, akit reggelről reggelre, estéről estére maga előtt lát. No comment.

Zalán